

друго, освѣнь въ тѣзи колибка и оградата съ лозьето ни. Но да сте извѣстны че азъ въ лозьето имамъ законано иманье доста; за туй вый прѣкопайте лозьето добрѣ и джлбочко, и тѣй ще намѣрите иманьето“.

Слѣдъ бащината си смърть тримата братья прѣкопали нѣколко пѣти лозьето колкото могли добрѣ и джлбочко, а иманье не намѣрили. Но лозьето, прѣкопано и обработено тѣй добрѣ, родило много повече гроздье, отъ колкото прѣзъ прѣминялытъ години раждало. Тогази тѣзи трудолюбивы братья проумѣли що значѣла умната бащина имъ зарѣчка. За туй тѣ и надписали надъ вратнята на оградата си: —

„Най голѣмо съкровище за челоуѣка е труда и прилѣжаніето“. Йоше и — *„Лозьето не ще молитва, но мотыка“.*

Пѣтелъ и куче.

Имало едно врѣме единъ дѣдо и една баба, които живѣли въ послѣденъ скрмашлъкъ. Сичкыйа имъ имотъ было единъ пѣтелъ и едно куче, та и тѣхъ твърдѣ слабо хранѣли. Веднѣжь кучето казва на пѣтела: „Хайде, брате пѣтлю, да отидемъ въ гората, а то тука нашыйа животъ съвеѣмъ не го быва“. — „Да отидемъ“, отговаря пѣтела: — тамъ нѣма да бѣдемъ по злѣ я?“ Тозь часъ тѣ трѣгватъ и отхождатъ кѣдѣто очитѣ имъ видѣли. Вървѣли та са скитали цѣль день; взело да са смрѣква — врѣме вече да си търѣнтъ лѣгло за спанье. Отбыли са тѣ отъ пѣть-а въ гората, и избрали за поделона едно голѣмо и кухо въ дѣнерь-а дърво. Пѣтела възхвъркнѣлъ и кацнѣлъ на единъ клонъ, а кучето са заврѣло въ хрѣлопата на дѣнерь-а и — заспали.